

imod dette maa jeg gøre nogle Bemærkninger, fordi denne Betaling vil stille de daarlige Egne endnu ugunstigere, end de er i Forvejen. Jeg er her ganske i Uoverensstemmelse med tidligere ærede Talere. Hr. Sporon-Fiedler var naturligvis højt oppe, da han kom til at tale om denne Sag; thi det har, som jeg har sagt, været hans Kæphest, og den har han forstaaet at ride i tidligere Aar, men da har den slaaet ham af, der kom ikke noget ud af det — nu mener han, Chancerne er bedre. Den højtærede Landbrugsminister omtalte Hr. Sporon-Fiedlers Krav om, at Hveden skulde koste mere end Rug; men selv om vi har Tvangsaflevering, vil vi bede Hr. Sporon-Fiedler tænke paa, hvad det vil sige for de gode Jorder, hvor de kan avle 20—30 Fold Hvede, og for de Jorder, der maa nøjes med 6 Fold Rug. Om den hollandske Vægt gjorde Hr. Sporon-Fiedler nogle Bemærkninger, som ikke holder Stik. Han sagde: Hvis vi ikke skal betale efter hollandsk Vægt, men have Tørstofsbestemmelse og Bestemmelse om Vandindholdet, er Sagen uhyre vanskelig; saa skal der sendes Prøver til Laboratorier o. s. v. Hr. Sporon-Fiedler burde imidlertid vide, at saaledes er det ikke gaaet i det foregaaende Aar, da vi har haft Fradragsbestemmelser for for stort Vandindhold; det er ikke noget, der tager flere Dage, en enkelt Analyse varer en Time, og man har Apparater, hvorved man kan tage flere Prøver samtidig. Endelig vil jeg pege paa det mærkelige Forhold, at ved lige gode og for Rugbrødsbagningen lige brugelige Rugsorter, nemlig Petkus- og Bretagne-Rug, viser det sig, at Bretagne-Rug vejer nogle Pund hollandsk mere end Petkus-Rugen under lige Forhold.

Saa vil Hr. Sporon-Fiedler have Grænsen sat op til 118 fra 114, det vil sige, at han afskærer al vestjydsk og nordjydsk Rug fra at naa den fulde Betaling, Loven sætter, og saa insinuerer han, at Landbrugerne derovre høster deres Rug vaad, og det skulde de straffes for. Jeg ved ikke, om Hr. Sporon-Fiedler har nogen som helst Berettigelse til at forudsætte, at de jydsk Landboere ikke skulde behandle deres Rug mindst lige saa omhyggeligt, som man gør her paa Øerne; men Forskellen er den, at i Vestjylland og Nørrejylland plejer vi ikke at sælge vor Rug, det gør Øboerne derimod, saa for dem er det et Savn, at de ikke kan sælge deres Brødkorn. Naar jeg nævner det Spørgsmaal, ligger det saa nær for mig, fordi jeg i sin Tid var med til at faa hollandsk Vægt sat ud af et af den forrige Regering fremsat Lovforslag; og det regner jeg mig til For-

tjeneste, fordi jeg fandt, at Betaling efter hollandsk Vægt under de foreliggende Forhold virkede uretfærdigt. Jeg vover at paastaa, at som Fødemiddel for Mennesker er ren, sund Rug lige meget værd uden Hensyn til den hollandske Vægt; har man 100 kg, bliver der lige saa meget og lige saa godt Brød, enten det vejer 104—105—106 eller 117—118—120; men efter Lovforslaget, som det nu er, og navnlig som Hr. Sporon-Fiedler vil have det, vil det kunne gaa saaledes, at fugtig Rug til 114, Hr. Sporon-Fiedlers udmærkede Rug, jeg tror til 114, vil koste 4 Kr. mere end tør Rug, der er avlet paa sandede Jorder, og som kun vejer 104. Jeg finder, det er urigtigt at behandle de Folk, der ikke kan avle andet og højvægtigere Korn, paa den Maade. Det eneste, der under saadanne Omstændigheder bør ske Fradrag for, er et for stort Vandindhold. Det er praktiseret de foregaaende Aar, og jeg mener, at det ogsaa fremdeles kan praktiseres dette Aar igennem. Ligesom man omkring i Amtsnævnene udmærket har kunnet bestemme Vandindholdet tidligere, kan man ogsaa gøre det i Aar. Det andet er efter min Mening Uret mod de vedkommende Landmænd, saa længe der er Tale om en Tvangs-Aflevering; naar der ikke er det, kan de saamænd afregne efter hollandsk eller kinesisk Vægt, ganske som de vil, saa kan Folk lade være at sælge. Det er den store Forskel.

Jeg vil ogsaa gøre en kort Bemærkning om Udførselen af Rug og Hvede, af Brødkorn i det hele taget. Som det tidt er nævnt, har Landbruget erklæret sig villigt til at aflevere det for Landet fornødne Brødkorn, men jeg mener, at hvad der derudover kommer frem, er i Virkeligheden ikke noget, som Staten har Ret til at tage nogen Fortjeneste paa; thi det, der kommer frem derudover, og som der bliver Tale om at udføre, er i Virkeligheden noget, som den Mand, der har afleveret Kornet, har Ret til at faa fuld Betaling for. Det er derfor min Anskuelse, at skulde der blive noget saadant, bør det fordeles paa det Kvantum Brødkorn, der er afleveret til Befolkningens Forsyning. Jeg tror ikke, det faar nogen stor praktisk Betydning; thi jeg tror ikke, Rugavlen er saa stor i Aar, som man har ment. Efter som vi kommer længere og længere hen mod Høsten, har jeg faaet den Opfattelse, og jeg synes ogsaa, at de Tærskningsresultater, som er nævnte, viser, at Folden, Udbyttet, ikke bliver saa stor som ønsket. Men jeg indrømmer naturligvis: Den højtærede Landbrugsminister har ikke haft andet at bygge paa end de Opgivelser, de Tal, som forelæa for Høsten.